

Lieve jongen,

Toen je moeder zwanger was, verbleven we enkele weken op het Griekse eiland Samos. Op een avond, toen ze lag te slapen omdat jij moest groeien, begon ik aan deze brief, maar ik kwam nooit verder dan: lieve jongen.

Ik wist dat je toen nog niet kon lezen en dat je nog veilig in de buik van je moeder woonde, maar je vader was een schrijver. Wanneer ik me ontheemd of verdwaald voelde, klom ik in de pen en liet ik al mijn angsten op de grond achter.

Twee jaar later las ik kinderboeken aan je voor. Vaak kwamen er in die verhalen olifanten voor die bang waren voor muizen. Op de illustraties zag je dan een grote olifant in een boom en een kleine muis op de grond. Ik was die olifant en de pen was mijn boom. Het leven was de muis. Zacht en klein, maar kennelijk groot genoeg om te willen ontlopen.

Je moeder en ik waren dus op vakantie in Griekenland, op de geboortegrond van Pythagoras om

precies te zijn. Hij was wiskundige en filosoof. Een man op sandalen met oneindige veters in zijn hoofd. Hij hield zich vooral bezig met driehoeken. Iets over dat, als je de lengtes van de twee korte zijden kwadrateert en optelt, je precies het kwadraat van de lange zijde krijgt.

$$A^2 + B^2 = C^2$$

Ik was geen wiskundige, maar ik dacht dat jij ook een soort C^2 zou worden. Iets groters dan de som der delen. De lange zijde. Onze zoon, de horizon.

$$(\text{Moeder})^2 + (\text{Vader})^2 = (\text{Zoon})^2$$

Op onze laatste avond in Griekenland at je moeder weer inktvisringen bij een strandtentje met verroeste parasols. Ik had haar nog gewaarschuwd – ze werd er tenslotte altijd misselijk van – maar waar we ook waren: als er inktvisringen op de kaart stonden, moest ze ze bestellen. Ik wist ook niet waarom. Misschien was ze in een vorig leven door inktvissen gepest, of misschien at ze ze zodat er een inkttekort zou ontstaan en ik geen boeken meer kon schrijven. Ik was soms nogal afwezig.

Zelf was ik vooral veel aan het lezen op het strand. Verhalen over vaders. Ik zal niet liegen, jongen, maar ik was bang. Mannen zijn soms ook bang. Dat is niet erg. Was jij toen bang? Je zat immers opgesloten in een soort moedergevangenis. In een glas-in-loodtempel van huid en aders. Soms bracht ik mijn mond naar de buik van je moeder en

praatte ik tegen je. Ik hoopte dat je me hoorde, maar meer nog hoopte ik dat je me niet negeerde.

Die laatste dag las ik over Cronus, Daedalus en Willem Tell. Met behulp van de vaders van vroeger probeerde ik een vader voor de toekomst te worden.

Ik hield al van je toen je er nog niet was.

En alvast sorry, lieve jongen.

Voor alles. Mijn alles.

Cronus

In de Griekse mythologie komen weinig gewone vaders voor en daarom las ik er zo graag over tijdens de zwangerschap van je moeder.

Cronus was de zoon van Uranus (de hemel) en Gaia (de aarde). Hij was een van de voorouders van de Griekse goden en de vader van oppergod Zeus. Toch was hij als man zo onzeker dat hij zijn eigen kinderen opat. Op het moment dat ze geboren werden, slikte hij ze door. Cronus was als de dood dat zijn macht zou slinken als zijn kinderen zouden groeien.

Als je over de vader van Zeus leest, is het nagenoeg onmogelijk om jezelf een slechte vader te vinden. De enige fout die ik soms maak is dat ik boterhamworst op jouw boterhammen doe in plaats van gekookte worst. 'Boterhamworst is voor kleuters. Gekookte worst is voor volwassenen,' mopper je dan.

Nee, ik heb wel meer fouten gemaakt. Misschien ben ik geen voorouder van de Griekse goden, maar angst heeft mij als vader ook onverwachte dingen laten doen.

Nog voordat je een nek had, kocht ik een Liverpool-sjaal voor je. Nog voordat je een romp had, kocht ik een thuisshirtje voor je in de allerkleinste maat. Nog voordat je geboren was, had een voetbalclub zich in jouw leven genesteld.

Nog voordat je wist wat winnen was, leerde je dat verliezen erbij hoort. En ergens tussen wieg en eerste stap werd rood niet zomaar een kleur, maar een belofte. Jij koos niet zelf, maar je zult die kleur ooit verdedigen alsof het altijd de jouwe is geweest.

Zoon, je was al rood voordat jouw bloed rood was.

Mijn ouders hadden me tenminste nog een keuze gegeven: Ajax of Liverpool. Voor jou was loyaliteit geen multiplechoicevraag. Ik plakte één planeet in jouw heelal, wees naar de lucht en vroeg je welke planeet jouw favoriet was.

Ik heb je misschien niet zelf opgeslokt, maar ik heb je wel laten opslokken. Ik heb je laten kiezen uit wat ik al had uitgekozen.

Soms bracht ik mijn lippen naar de bewoonde

buik van je moeder en zong ik 'You'll Never Walk Alone' voor je. Ik zong het al voordat je kon lopen. Soms las ik feitjes voor over topscoorders, memorabele wedstrijden of culthelden. Het was allemaal goedbedoeld en ik deed het uit liefde, maar ik beseft nu dat ik met deze liefde van de navelstreng een rode sjaal heb gebreid.